

SZILÁGYI DOMOKOS: ŐSZ

*Tövist virágzik az idő,
mázsás ködöt a levegő,
légüres bánatok lebegnek,
szállanak, zuhannak, leesnek.*

*Avar hullámoz, bokámat
nyaldossa, szívemig fölárad
- ősz, te szilaj, te szomorú,
kegyelmes szívbéli háború,*

*add, hogy a szemem szép tágra,
kerekedjél a világra,
s legyen a szavam oly könnyű
s oly éles, mint a tavaszi fű.*

Ahol Márton Áron püspök már „családtag”

2016. október 17-én adták át az idei Orbán Balázs díjakat, amelyet a székelységért, Székelyföldért áldozatos munkát vállaló személyiségeknek ítélnek oda. Hargita megyéből **Nagy Zoltán** hitoktató kapta az Orbán Balázs díjat, méltatását Sarány István írta, a laudációban úgy fogalmaz: „*munkássága széles körben ismert és szakmai körökben elismert, személye azonban mindvégig a háttérben maradt. Fáradhatatlan tevékenysége, időt és energiát felemészítő ténykedése, áldozatos munkája középpontjában Márton Áron püspök áll, két évtizednél hosszabb ideig végzett kitaró munkálkodásának eredménye pedig egy rendhagyó vizuális produkció: A Hegy című öt és fél órás kép- és hanganyag, amelyet DVD-n láthat a nagyközönség, és amelyet 22–23 esztendő önzetlen előkészítő munka előzött meg. A nagy püspök egyik legelismertebb életrajzírója, Virt László szociológus Nagy Zoltán művét Márton Áron*

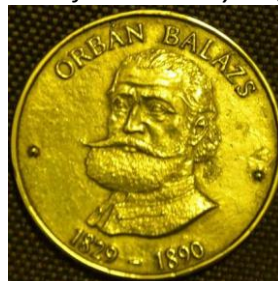
film monográfiájának tartja. (...) az alkotó »hittanár, tehát világi lelkipásztor. Akiket megszólaltatott, azok jórészt maguk is lelkipásztorok. Nagy Zoltán művében a közösséget egybetartó lelkipásztor Márton Áron jelenik meg, a lelkipásztor, aki évtizedek óta – máig! – gondolkodást és életet formál Erdélyben, és már egyre inkább Erdélyen kívül is.» (lapszemle.ro)

Egyházközségünk nevében szívből gratulálunk Nagy Zoltánnak, Zoli bácsinak, aki e nagy gyűjtőmunka közepette is tudott időt szakítani tihanyi barátaira. Segítségével, vendéglátásával, az általa szervezett programokkal másfél évtized alatt több mint száz tihanyi gyermek ismerhette meg Erdély szépségeit és szerezhettek sok székely barátot.

Mindenszentek

Szent Pál apostol szerint az Egyház, a történelemben minden megkeresztelt ember közössége, olyan mint egy test, amelynek a feje Krisztus és megszámlálhatatlan tagból, "sejt"-ből áll. A tagok - akik itt a földön élnek, akik már eltávoztak a halálban közülünk, és akik már Isten Országába eljutottak - örökre közösségben maradnak egymással. A vérkeringés, vagyis Isten Szentlelke összetartja az a Testet, az Egyházat. Isten rendelése szerint a tagoknak, mindenkinek, felelősséget kell vállalnia a többi tagért: vagyis Isten segítségét, kegyelmét, szeretetét kell közvetíteniük, közvetítenünk a többiek felé. Egyedül Istentől a segítség, a kegyelem, a jóra való indítás és az üdvösség, de mindezeket a javakat sokszor másokon keresztül kapjuk, érzük el. Így megdicsőült testvéreink, a szentek nemcsak örök boldogságban élnek Isten Országában, hanem gondot viselnek ránk, imádkoznak értünk, az angyalokkal együtt Isten jó sugallatait közvetítik. Ezekben a napokban elevenítsük fel védőszentünk életét, nézzünk utána jó tulajdonságaiknak, és kérjük közbenjárásukat! Mi pedig imádkozzunk elhunyt szeretteinkért, a szenvedő Egyház tagjaiért, és segítsük őket útjukon Isten Országába! Az élőket és a holtakat Krisztus szeretete tartja össze. *Ágoston atya*

**„Az én vezérem bensőmből vezérel!
Emberk, nem vadak -
elmék vagyunk! Szívünk, míg vágyat érlel,
nem kartoték-adat.
Jöjj el, szabadság! Te szülj nekem rendet,
jó szóval oktasd, játszani is engedj
szép, komoly fiadat, /József Attila/**

Nem tudom másnak hogyan telt a szeptember-október, számomra az események, lehetőségek összeollózásával. A nyugodalmas nyár után egyszerre nyakamba szakadt a különórák, sportolási lehetőségek, programok tömege. Tudom, nem vagyok ezzel egyedül!

Azt hiszem ma a lehetőségek háborúját vívjuk! Nem az a kérdés milyen sportot válasszunk, hanem hogy mikor, hol, milyen intenzitással! Nyelvtanulásra, szakkörökre, zenetanulásra is rengeteg alkalmunk van! Vajon melyiket válasszuk a gyerekünk számára? Mihez

van tehetsége? Melyik az ő sportága, hangszere? Egyáltalán mennyire terhelhető? Mennyi igénye van még a pihenésre, szabad játéokra?

A mai modern pedagógia megállapít bizonyos szenzitív időszakokat! Ezekben az időszakokban fejleszthető a gyermek egy-egy készsége a legjobban. A beszéd-készség idejét 1-5 éves korra teszik! A robbanékonyság, gyorsaságét 6-8 éves korra! Az írás-olvasási készség kialakulását 6-8 éves kor között ajánlják! Nyilván lehetnek eltérések! Ezeknek a készségeknek a kialakulását agyi funkciók kiépüléséhez viszonyítják! Az agy 18-20 éves korig hatalmas flexibilitást mutat! A születéskor meghatározott idegsejtek megfelelő inger hatására működésbe lépnek. Ingerhiány esetére viszont elpusztulnak, illetve nem alakul ki kapcsolat köztük. Ezt nevezhetjük egy jól működő hálózati rendszernek is!

Hogyan tudunk eligazodni már óvodás korban? Milyen és mennyi különórát válasszunk? Mi az, ami tényleg fontos?

Kutatások bizonyítják, hogy a megfelelő számú és intenzitású ingerek beépülnek az agyba, de utána az érési folyamatokhoz időre van szükség! Ha túl sűrű, és túl erős az inger nem

tud beépülni, és működésbe lépni! Ez bizonyítja, hogy a túlterhelt gyerekek egy idő után nem hogy fejlődést mutatnak, hanem inkább egyre rosszabb teljesítményt nyújtanak! Szükség van tehát pihenő időre!

Az iskolai képzésben, és a különórákon elsajátíthatnak kognitív készségeket, de az élethez hányféle képességre van szükség! Kommunikációs, beilleszkedési képességre, önismeretre, szabálykövetésre, szociális készségekre...stb. Ezeket az alapvető fontosságú készségeket a tanórán kívüli játékok, foglalkozások során sajátíthatják el.

Nehéz megtalálni az egyensúlyt a különórák és az elegendő pihenőidő közt. Minden gyerek más és más. De minden gyereknek (még a kamaszoknak is) szükségük van szabadidőre, elfolyó felszabadító órákra!

Nehezen tudunk nemet mondani a lehetőségekre, mert hátha valami nagyon fontosat hagyunk ki az életünkéből! Magam sem tudok sokszor eligazodni a sokféle program, és lehetőség közt!

Istenünk segíts nekünk az igazán fontos dolgokat észrevenni, és taníts meg minket nemet mondani arra, ami nem hozzád, az élethez vezet!

Cs.T.Hanna

„ISTEN NEM A HALOTTAK ISTENE, HANEM AZ ÉLŐKÉ!” (Mt 22,32)

Szent Lyon-i *Ireneus*, ókeresztény hittudós püspök szerint „Isten dicsősége az élő ember!” Ő nem a testileg élő emberre gondolt, hanem arra, aki emberi mivoltát a lehető legteljesebben élte meg. A mi hitünk szerint a szent az, aki a legtökéletesebben élő ember. Ez azért van így, mert szentté a szeretet megélése révén válunk, a szeretetnél pedig nincs nagyobb tökéletesség. Isten maga a lehető legteljesebben létező Szeretet. Minél inkább szeretünk, annál inkább hasonlítunk Istenre, annál elevebbek vagyunk, annál teljesebben élünk. A II. Vatikáni Zsinat szerint minden Jézus

Krisztusban hívó ember meg van híva a keresztény élet teljességére, a tökéletes szeretetre, azaz az életszentségre. Mindenszentek ünnepén azokat a testvéreinket ünnepeljük, akik földi életüket őszinte, sokszor hősiességben éltek meg és ez által szentek, jóllehet az Egyház vezetői nem avatták szentté őket. Annyian vannak, hogy nem is férnének el a naptárban!

Ember voltunkhoz a testünk is hozzátartozik. Testünk nélkül nem vagyunk igazán élők. Isten testileg is élőknek akar minket. Az emberek vétkeztek. Elszakadtak Istentől, az Élőtől. Így osztályrészük lett a halál. Isten azonban jobban szeret bennünket annál, hogy ebbe beletörődött volna. Megbocsátja a bűnbánó bűnös vétkéit, és ezzel kifejezte azt az akaratát is, hogy feltámaszt bennünket a halálból. Ennek a garanciája a feltámadt Krisztus. Jézus maga alvásnak mondta a halált, az első keresztények pedig a temetőt az alvás helyének nevezték. Az alvásból pedig van ébredés. Halottak napján azokért a testvéreinkért imádkozunk, akiknek még tisztulniuk kell, vagy már a szentek között vannak, de még várják a föltámasztás nagy pillanatát. Az biztos, hogy Istennek nem nehezebb föltámasztania a halottakat, mint nekünk fölébreszteni az alvókat!

Maurus atya

Harminc éve az egyházközség szolgálatában

1986. augusztus 1-én, a 10 órás szentmisén egy fiatal lány hangja csendült fel az orgona mögül. Ekkor kezdte kántorként tihanyi szolgálatát Varró Krisztina, aki hű és odaadó munkájáért átvehette a Vajda Sámuel díjat. A 30 év alatt sok minden történt. A kezdetekről, az eltelt időről beszélgetünk most vele.

Hogy is kezdődött ez 30 évvel ezelőtt? Hívtak, vagy önként jelentkeztl Tihanyba kántornak?

Első alkalommal 17 éves koromban jártam Tihanyban és már akkor csodálattal néztem a templomot és az orgonát is: akkor azt gondoltam, milyen jó lehet annak, aki itt kántorként dolgozik. A következő évben hallottam, hogy kántort keresnek, így eljöttem a meghallgatásra, ami után bizalmat szavaztak nekem.

Mi vonzott Tihanyba?

Tihanyt nem ismertem, így elsősorban maga az álláslehetőség volt az, ami vonzott. Aztán ahogy elkezdtem megismerni a falut, egyre jobban megszerettem, ma is minden alkalommal, amikor megyek fel a templomhoz vagy épp jövök onnan hazafelé, rácsodálkozom a szépségére, ami megunhatatlan számomra. Minden napszakban és évszakban más és más, soha nem egyforma. Hálás vagyok azért, amiért itt élhetek, nem cserélném el semmiért.

Mi az, amire szívesen, nagy örömmel emlékszel ebből a 30 évből?

Örömmel emlékszem arra, hogy ilyen fiatakként befogadtak és rám merték bízni ezt a felelősségteljes állást, a közösség aktív részesevé váltam, majd idővel, amikor családot alapítottunk, a gyermekeim is szépen lassan belenőttek ebbe a közösségbe, melynek – habár már nem napi szinten – de még mindig részesei. Minden egyes mosolyra és köszönetnyilvánításra jó szívvel emlékszem vissza, legyen az egy egyszerű évközi vasárnap, egy esküvői szertartás vagy akár az adventi áhítat. Az egyik legkedvesebb emlékem, amikor Szokolay Sándor zeneszerzővel dolgozhattam együtt: hatalmas élmény volt nekem és az énekkar tagjainak is, hogy egy ilyen nagy formátumú zeneszerző vezényelt nekünk. Sok karvezetőnek fontos az, hogy a kórusát minősítő versenyekre vigye: ezen az alkalmon éppen ő volt az, aki nagyon jó kórusnak nevezte az énekkart, így számomra ez éppen elég hiteles minősítés volt.

Szinte kántori szolgálatod megkezdésétől azonnal egyházi énekkart kezdtél szervezni az egyházközségben. Miért tartod fontosnak a kórus munkáját?

A liturgián belüli szolgálatra mindig szükség van egy énekarra, az a kántornak is nagy segítség, minden alkalommal. A karvezetést pedig magam is sokkal jobban szerettem és szeretem a mai napig, mint az orgonálást. Az évek alatt a segítőkiből pedig az egyházközség egyik legösszetartóbb közössége lett.

Össze tudod-e számolni merre, hány felé járt a kórus szerte a világban, ezzel is öregbítve az apátság és Tihany hírnevét?

A kórusal nagyon sok helyen jártunk: én magam nem vagyok az a típusú ember, aki mindent feljegyez, így nehéz összeszedni az elmúlt 21 év eseményeit. Országszerte voltak fellépéseink, külföldön is többször szerepeltünk, minden alkalomra nagyon szívesen emlékszem vissza, hiszen rengeteg élménnyel gazdagodtam én is és az énekkar is. Bárhová hívnak, mindig szívesen megyünk.

A kórus egyik legfontosabb eseménye az Adventi áhítat, amely idén december 11-én kerül megrendezésre az apátsági templomban. Milyen művekkel, meglepetésekkel készültök az idei fellépésre?

Az idei évben az elmúlt évtizedek repertoárjából válogatunk: a legkedvesebb műveinket fogjuk elénekelni, de természetesen újdonságokat is hallhatnak azok, akit eljönnek majd a templomba advent harmadik vasárnapján. Klasszikus európai egyházzene, amerikai és afrikai ihletésű kórusművek is műsoron lesznek – a többi legyen meglepetés. *Egyházközségünk nevében hálással köszönjük Varró Krisztina áldozatos 30 éves szolgálatát, Kívánunk neki sok erőt, egészséget, örömet és sikert. Isten áldását kérjük további munkájához!*

Csizmazia Zsolt

Egy anya levele

Kedves Lányom: ha majd egyszer öreg leszek, légy türelmes kérlek, és mindenekelőtt próbálj megérteni engem.

Ha majd ugyanazt ismételtetem, ne torkollj le azzal, hogy "ezt már ezerszer elmondtad", csak hallgass meg kérlek. Emlékezz majd, hogy kislány korodban hányszor meséltem Neked, estéről-estére ugyanazt a történetet, amíg elaludtál.

Ha majd nem akarok megfürdeni, ne szégyeníts meg, ne veszekedj velem, hanem jusson eszedbe hányszor kergettelek különböző ígéretekkel az esti fürdőzés előtt.

Ha azt látod majd, hogy tudatlanul állok az új dolgok előtt, hagyj időt tanulnom és ne mutasd, hogy reménytelen eset vagyok. Emlékezz rá

Kedvesem, hogy mennyi mindenre tanítottalak meg kiskorodban: szépen enni, egyedül felöltözni, megfésülni és felvenni a kesztyűt az Élet kihívásaival szemben.

Ha nehezemre esik majd a járás, hagyd, hogy beléd kapaszkodjam, ahogy én segitettem Neked az első lépéseknél. Ha beszélgetés közben elvesztem a gondolat fonalát, ne követeld, hogy lehajoljak érte, csak hallgass meg.

Amikor pedig eljönnek az utolsó napok, ne hagyj magamra azért, mert szomorúnak vagy tehetetlennek érzed majd magad. Segíts az út végére érni. Én pedig egy cinkos mosollyal megköszönöm Neked, hogy együtt töltöttük ezt az időt: az Élet ajándékát!

(forrás: Laudetur.hu)

Mazsolás kuglóf

Annak idején, amikor már a kicsik is nagyobbak voltak, halottak napján kimentünk a temetőbe, hogy minden szerettünkért egy-egy gyertyát gyűjtsünk. A síroknál meg szoktam kérdezni a fiúkat, hogyan, és mi jut eszükbe arról, akinek a sírján a gyertyát letesszük. Épára, (Édesapámra) Máté emlékszik leginkább. Mindig megemlegeti, hogy sosem múlt el úgy egy-egy találkozás, hogy Épa zsebéből ne került volna elő egy kis csoki, vagy cukorka, vagy egy kis meglepetés. A Mamival szépek voltak a Szentesték, a Dédivel órákig lehetett bámulni az ablakból az autókat és Nénje pedig sokszor kínálta meg a gyerekeket mazsolás kuglóffal.

A sírnál aztán elmondtuk a Miatyánkot és a Most segíts meg Mária-t.

Egy alkalommal Beni az ima után azt kérdezte:

Anyá! Ki az a Holmár ember? Hogy azóta miért mondjuk a Szent Mihály arkangyal-t?.....

Én nem tudom.

Bozóky Ágota

Elkészítése:

A cukrot először a vajjal aztán a tojássárgájával is habosra keverjük.

Az élesztőt fél dl tejben egy kicsi cukorral felfuttatjuk, majd a tojásos keverékhez öntjük.

Ezután beletesszük a tejet, a lisztet, a citromhéjat, és a mazsolát. Robotgéppel simára gyúrjuk, felébe kakaót teszünk, majd a kivajazott kuglófformába öntjük, 30 percig kelesztjük. Majd 30 perc alatt, jó meleg sütőben készre sütjük.

Ha kész, kivesszük, hagyjuk hűlni, majd kiborítjuk, megszórjuk porcukorral.

Mazsolás kakaós kuglóf hozzávalók:

- 40 dkg liszt
- 8 dkg vaj
- 8 dkg cukor
- 3 db tojássárgája
- 2.5 dl tej
- 2 dkg élesztő
- 5 dkg mazsola
- 1 citrom héja reszelve
- 1 csipet só

Kedves Tihanyiak!

Az apátság pincéjében 2005 - monostorunk alapításának 950. évfordulója - óta látható "A monostor és népei" című történelmi kiállítás. A jövő tavaszra végre sikerül új, érdekes, látványos kiállítást berendezni a pincében. Témája a "Szerzetesek asztala" és külön a "Tihanyi szerzetesek asztala", vagyis étkezési és italkultúra a kolostorokban a középkortól napjainkig. Bemutatásra kerül a jelenlegi összes magyarországi szerzetesi termék, de illat- és ízélményekkel is gazdagodhatnak a látogatók. A kiállítás alapja a Magyar Kereskedelmi és Vendéglátóipari Múzeumban bemutatott, azonos című kiállítás, de jelentős helyi anyaggal bővítve. A megnyitót 2017. március 11. szombatra tervezzük. Szeretettel várunk Mindenkit! *Ágoston atya*

**A TIHANYI RÓMAI
KATOLIKUS
EGYHÁZKÖZSÉG
IDŐSZAKI LAPJA**
A kiadásért felelős:

Dr. Korzenszky
Richárd OSB
Szerkesztik:
Barkó Ágoston OSB
Bozóky Ágota
Cs. Török Hanna
Csizmazia Zsolt

**TIHANYI BENCÉS
APÁTSÁG**

TETŐTÉRI ESTÉK 2016.

November 18. 17.00
Kósa Ferenc
filmrendező:
Őrizd az embert!

December 16. 17.00
Korzenszky Richárd OSB:
Válságban az iskola?

PROGRAMOK

Kézfogás:
November 12. 10.00
Szent Ányos ünnepe:
November 17. 17.00

Adventi áhitat
December 11. 16.00
Adventi lelki nap:
December 17. 10-16.00

✠ KERESZTELÉSEK:

2016. aug. 21. Dávid Vilics László és Farkas Vera gyermeke
2016. szept. 8. Liza Erzsébet Herczeg András és Kötél Csilla gyermeke
2016. szept. 18. Kiron Kővári Gábor és Horváth Izabella gyermeke
2016. szept. 24. Emma Rebeka Mester Károly és Dr. Horváth Kornélia gyermeke

☪ HÁZASSÁGKÖTÉS:

2016. aug. 6. D'Albini András és Kántás Sára

✠ ELHUNYTJAINK:

2016. szept. 5. Varró János Pálfi Anna férje élt: 86 év
2016. okt. 9. Németh-Tóth Ágnes Németh József felesége élt: 60 év

„Mert a bűn zsoldja a halál...”

(Római levél 6:18-23.)

Kedves Testvérek! Tisztelt Olvasók!

Ez a világ amiben élünk, markáns különbséget tesz ember és ember között. Azt mondja: az egyik jó, a másik rossz, van aki értelmes, van aki elvont, van aki leleményes és van aki élhetetlen. A Szentírás is különbséget tesz az emberek közt, de nem így! Ennél sokkal súlyosabban és félremagyarázhatatlan módon: van aki Isten szerint él, és van aki nem. Van aki a bűnnek él, és azok gyümölcseit termi, van aki megátalkodott a bűnben, és van aki megszabadult a bűntől, aki elfogadta a bűnbocsánatot. Van aki a szoros kapun megy be, és van aki a széles utat választja, van aki homokra építi házát és van, aki kősziklára. Bizony nem lehet egyszerre két úrnak szolgálni, Istennek is, meg a Mammonnak is. Amikor a Szentírás különbséget tesz ember és ember közt, mindig csak két lehetőség tárul elénk. Jobb lator, bal lator, keskeny út, széles út, engedelmes, engedetlen, stb. Nincsenek átmeneti állapotok. Nincs olyan, hogy egy kicsit keresztyén vagyok, egy kicsit hiszek, de nem mindent fogadok el a Szentírásból, - egy kicsit szakítok a bűnnel és egy kicsit még mindig a régi életemet élem. Mert ahogyan az apostol fogalmaz, a bűnnel terhes élet vége, a halál. Mégpedig az örök halál!

Így november elején, halottak napja körül, nyilván többet gondolunk előre ment szeretteinkre, kimegyünk a temetőbe, viszünk virágot és koszorút, felidézük a kijelentéseiket, 1-1 történetet velük kapcsolatba, és abban bízunk, hogy ők már az üdvözültek seregéhez tartoznak mindannyian. A bűntől megszabadult életet hívjuk szent életnek, megszabadított életnek. De konkrétan milyen is az? Hogyan lehet ezt megvalósítani. Mi a „receptje” ennek? Azt írja az ige, hogy amint korábban a bűnnek vetettük alá testünk valamennyi tagját, ugyanúgy kell tagjainkat a megszentelődés szolgálatába állítani. A kezemet, imádkozásra, adakozásra, segítségre, áldásra használni, - a lábamat arra, hogy meglátogassak valakit aki beteg, vagy egyedül van, aki magányos, társtalan, - a szememet, hogy meglássam azt, hol van szükség a segítségre, a vigasztalásra, - hogy olvassam az Isten ígését, de arra is, hogy lássam a veszélyeket. A fületem is az Ő szolgálatába állíthatom azáltal, hogy meghalljam az Isten ígését, és mások segítségért kiáltó hangját, - a számat, hogy továbbadjam az üzenetet, hogy figyelmeztessek másokat a veszélyekre. Mert hányan vannak, akik testüket nem erre használják fel... kezükkel csak ütni, lopni tudnak, lábukkal csak csavarogni, félre

járni, a szemükkel is csak a tévét lesni, fülük is csak a pletykára éles, s a beszédük is csak csuparágalmazás, káromlás tud lenni. Mai textusunk utolsó harmadában arról hallunk, hogy *a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban*. Aki a bűnnek él, azt fogja aratni, amit vetett. Halált. Aki világ életében istentelenül élt, hiába várja, hogy majd a halálos ágyon felragyog neki a Krisztus. Az ember azt hiszi, hogy a világ sodrásában, a bűn sodrásában, ha erősen úszik, ellent tud állni a sodrásnak, megmenekülhet, és kiúszhat a partra. Jócselekedeteink, becsületességünk, áldozatkészségünk, munkánk elég lesz arra, hogy bejussunk a mennyországba, a hit nem kell ehhez.

Ezt hiteti el velünk a Sátán. Na, de mit mond az ige? Azt, hogy Jézus Krisztus belépett ebbe a sodrásba, a világba, azért, hogy megfogja a kezünket, hogy ne sodorjon az ár az örök halálba. Hogy megmeneküljünk. A rá való hagyatkozás tehát az egyedüli kiút, ő az a stabil kapaszkodó, akire mindig számíthatunk. A segítség azonban csak akkor jön, ha hittel valljuk a „*semper reformadni*” elvét: minden időben szükséges megújulnunk! Legyen ez a feladatunk mostanság, az emlékezés napjaiban épp úgy, mint életünk többi időszakában. Soha ne feledjük el Krisztus bátorító kijelentését: „én vagyok a feltámadás és az élet, ha valaki hisz én bennem, ha meghal is, él!”

Áldást és békességet kíván: Császár Attila esperes

